

S Bohom v dobrom aj v zlom (2Krl' 6,24 – 7,20)

Vtedy povedal Elizeus: „Čujte slovo Hospodina! Takto vraví Hospodin: „Zajtra o tomto čase bude stáť v Samáriskej bráne sea jemnej múky šekel a dve sey jačmeňa šekel.““ Ale dôstojník, kráľov pobočník, odvetil Božiemu mužovi: „Aj keby Hospodin urobil na nebi otvory, či by sa to slovo splnilo?“ (2Krl' 7,1-2)

Uvedené verše sú z príbehu o tom, ako sa obyvatelia mesta Samárie ocitli v obkľúčení nepriateľskej armády. Situácia obyvateľov mesta bola po viacerých dňoch obliehania viac ako zúfalá. Hlad viedol niektorých obyvateľov k zúfalým činom (ku kanibalizmu), na ktoré by za normálnych okolností neboli schopní ani len pomyslieť. Niektorí boli plní hnevu na domnelých vinníkov ťažkej situácie. A všetko dotvárala atmosféra strachu z budúcnosti, ktorá sa zdala čierna a neriešiteľná. Prognózy boli zrejme iba dve: buď nepriatelia prelomia obranu mesta – a vtedy by obyvateľov nečakalo nič dobré –, alebo zomrú od hladu a vyčerpania. Do tejto situácie zaznievajú slová proroka, ktorý hovorí o radikálnej zmene situácie pozitívnym smerom: „Zajtra o tomto čase bude stáť v Samáriskej bráne sea jemnej múky šekel a dve sey jačmeňa šekel.“ – Tieto slová zneli kráľovmu pobočníkovi vzhľadom na situáciu ako z ríše sci-fi – „absolútne nemožné“ – a z ľudského hľadiska mali pravdu. Oni nemali schopnosť či možnosť niečo zmeniť.

Keby som pred rokom niekomu povedal, že naša spoločnosť bude dnes hore nohami; že budú zavreté hranice, podniky, obchody, školy, štadióny, kostoly, modlitebne a iné, zrejme by mi nikto neveril. Žili sme si svoje bežné životy, plánovali sme, boli sme šéfmí tlačení do výkonov až na (alebo dokonca až za) hranu. Ako ľudstvo sme sa tvárili, že všetko máme vo svojich rukách, že sa nám nemôže nič stať – a potom stačil jeden vírus a mnohé z našich plánov

skončili v kanáli. A to platí aj pre nás ako pre cirkev. Mnohí sme plánovali a pripravovali sme na tento rok rôzne konferencie, evanjelizácie, tábory a iné akcie, ktoré sa zrejme neuskutočnia alebo v lepšom prípade budú presunuté na iný termín.

Dnes sa snažíme spamätať sa z toho, čo sa to vlastne deje. Ešte možno nie sme v hraničnej situácii, ako boli vtedajší obyvatelia Samárie, ktorí doslova hladovali. Keď sa ale pozeráme do budúcnosti, je možné, že nás ako ľudí, ale i ako kresťanov čakajú náročné mesiace, a možno aj roky. Ako opodstatnené sa javia obavy mnohých, že stratia prácu, že bude narastať počet rozvodov, že to môže aj celosvetovo viesť k hladomoru či vojnám a pod.

Netvrďím, že sa to nemôže stať. Strach je v týchto dňoch až príliš reálny. Pomyselné čaše hnevu mnohých ľudí sa už prelievajú a doplácajú na to často aj ich najbližší. Pokušenia zneužiť situáciu na vlastné obohatenie sa sú príliš veľké a lákavé. Možné a žiaduce ale je, aby sme aj v tejto neistej dobe očakávali Boha, ktorý neprehral ani nestratil kontrolu nad situáciou. Obyvatelia Samárie zakúsili svoj moment Božej záchrany. Zlou správou bolo, že prvé momenty slobody sprevádzal chaos a rabovačky. Božia záchrana, žiaľ, nakoniec vtedajších obyvateľov mesta vo veľkej miere nevedla k nejakému trvalému obráteniu sa k Bohu. To sú aj moje obavy. Dnešnú situáciu môžeme vidieť ako určitú príležitosť obrátiť svoju pozornosť na Boha a opäť sa začať spoliehať sa na Neho, a nie (iba) na vlastné schopnosti alebo na nejakých ľudí či inštitúcie. Boh nám aj v tejto neistej dobe preukazuje svoju milosť, ktorá je tu pre každého, kto je ochotný pokoriť sa pred Ním. Mnohí to dnes aj robia. Aj keď sú z dôvodu šíriacej sa epidémie (momentálne) zavreté kostoly a modlitebne, podľa oficiálnych štatistik napríklad rastie dopyt po Bibliách...

Najhoršie, čo by sa nám ale mohlo stať, je, že by sme sa po skončení momentálnej situácie ako ľudstvo vrátili naspäť do kolobehu, ktorý bol predtým, kde už nezostávalo veľa

miesta pre Stvoriteľa... Jeho slovo a vedenie sú však rovnako aktuálne v ťažkých časoch aj v časoch hojnosti. Jeho zaslúbenia sú „áno a amen“ bez ohľadu na to, čo sa deje okolo nás.

Drahý čitateľ/drahá čitateľka Ohniska. Prajem ti, aby Božie slovo bolo pre teba útechou v týchto dňoch. Prajem ti, aby si sa spoliehal/spoliehala na Boha bez ohľadu na vonkajšie okolnosti. Prajem ti, aby si na Boha nezabudol/n zabudla ani v radostných či jednoduchších časoch.

Štefan Rendoš

Rovný rovného si hľadá

Okoronavíruse sa dnes hovorí všade a robí škrt aj cez naše pravidelné cirkevné podujatia bez ohľadu na to, či ide o dlhodobu plánované veľké konferencie alebo o menšie týždenné stretnutia. Zrazu môžeme plánovať iba z jedného dňa na druhý a musíme sa zaobísť bez návštev priateľov a známych. Chceme si spontánne potriať rukami alebo sa navzájom objasť. Ale mali by sme si zachovať odstup.

Sme radi s ľuďmi, s ktorými máme spoločné skúsenosti alebo presvedčenie. Príkladom toho je cirkev. Je to spoločenstvo ľudí, ktorých sa dotkol Ježiš Kristus a ktorí chcú podľa Neho naprávať svoj život. Môže však dôjsť aj k škodlivému vývoju. Ak majú ľudia príliš veľa kontaktov s tými, ktorí hneď „prítaknú“, vedie to k jednostrannosti.

Takéto javy sa rýchlejšie prejavujú v moderných sociálnych médiách. Ľudia si vymieňajú názory iba s tými, ktorí majú rovnaké presvedčenie. Posilňujú sa navzájom v tom, čo podporujú a čo odmietajú. Vzniká skupinový tlak. Rastú polarizácie.

S obavami pozorujem niečo podobné aj v niektorých vnútrocirkevných otázkach.

V mojej biskupskej oblasti sú názory na homosexualitu veľmi odlišné. Všimol som si, že na niektorých miestach sa o tejto téme vášnivo diskutuje medzi metodistami, ktorí majú rovnaké presvedčenie. Potom netreba žiadny pro-rocký dar, aby sme vedeli, aký bude konečný výsledok: ešte jasnejšia polarizácia voči tým, ktorí v cirkvi myslia a žijú inak.

Stále snívam o cirkvi, v ktorej metodisti buď povedia: „Musel by som v tejto situácii najskôr spoznať kresťana a hovoriť s ním.“, alebo potom vyhľadávajú rozhovory s takými veriacimi bratmi a sestrami a dožadujú sa: „Povedz mi o svojej ceste s Kristom, aby som lepšie porozumel tebe aj tvojmu inému presvedčeniu.“

Nie naše rovnaké presvedčenie nás robí cirkvou Ježiša Krista, ale jeden a ten istý Pán, ktorý nás povolal, aby sme Ho nasledovali. Potom môže mať človek v niečom aj odlišný názor, poškiepiť sa, ale bez toho, aby inému upieral možnosť smieť byť s ním v tej istej cirkvi.

biskup Patrick Streiff

(prel. Mariana Kušaková)

Dobré deti

„Maminka, tak už sa za mňa konečne pomodli!“ zvolal na mňa naliehavo môj 5-ročný syn, ktorého už dva dni trápili horúčky a bolesti. Boli 2 hodiny ráno a my sme márne zápasili s tým, ako mu uľahčiť od bolesti a vyčerpania. Lieky nezabrali a ja som postupne pri pohľade na teplomer a syna začala prepadať panike. Jeho slová ma však zastavili ako studená sprcha. A i keď s manželom v modlitbách pravidelne prinášame svoje deti Bohu, kľakla som si k nemu, pohladila jeho rozpálené teličko a spoločne sme sa modlili. Môj syn sa upokojil. Ja tiež. Nasadli sme do auta a vyrazili sme na pohotovosť.

Koľkokrát sa pri výchove našich detí ocitáme v podobnej situácii; keď strácame pevnú pôdu pod nohami, strácame pokoj, nádej alebo nám chýba múdrosť! Koľkokrát nás rôzne životné situácie prekvapili a zastihli nepripravených! Myslím, že práve dnes prežívame všetci spoločne jednu z nich. V situácii, keď sa správy o pandémie na nás valia z každej strany, keď musíme nosiť rúška, aby sme zabránili šíreniu nákazy; keď deti majú domácu školu a mnohí dospelí stoja v pohotovostnej službe, nemôžeme sa pred deťmi tváriť, že sa nič nedeje. Vedia, alebo aspoň tušia, že ide o isté nebezpečenstvo, sledujú naše reakcie, konanie i naše postoje a ich pozornosti neujde ani naša bezmocnosť či panika. A i naše deti majú strach z neznáma, svoje nezodpovedané otázky a obavy o svojich blízkych a kamarátov. A nie je jedno, ako s tým naložia.

Nie je však jednoduché upokojiť deti, ak sami pokoj nemáme. Nemôžeme odpovedať na otázky, ak odpovede sami nepoznáme. Môžeme ich však vziať za ruku a ukázať im zdroj nášho pokoja; miesto, kde my hľadáme múdrosť – a prejsť kus tejto cesty spolu s nimi.

Božie slovo sa na dieťa díva ako na výraz Božieho požehnaní, dedičstvo od Hospodina. Je jedinečným Božím stvorením, za ktoré nesieme pred Bohom zodpovednosť, nech sa

nám zdá to naše dieťa akokoľvek nešikovné, pomalé, nechápavé a neposlušné. Je stvorené Bohom a má svoje špecifické miesto vo svete. A našou úlohou je pomôcť mu ho nájsť, pomôcť mu odhaliť svoje poslanie, zmysel i Božiu vôľu pre svoj život. Nájsť skutočný zdroj všetkej múdrosti, skutočnej lásky, slobody a záchranu života. Pomôcť mu pochopiť a prijať, že je Bohu vzácnym, Božím dieťaťom a že jeho život, nech by sa okolitému svetu zdal akokoľvek bezvýznamný, je dôležitou súčasťou úžasného veľkého príbehu ŽIVOTA na zemi, do ktorého ho pozýva samotný Boh. Pomôcť mu na jeho ceste k Bohu, k poznaniu Boha.

Ak budú naše deti veriť tomu, čomu my, ak budú dôverovať Bohu; ak Mu budú patriť a zodpovedne, samostatne prichádzať k Nemu so všetkým, čo robia, naša výchova a rodičovstvo sa skutočne naplnia. Môže tak dôjsť k pokojnému a bezbolestnému prepusteniu detí späť do rúk Toho, ktorý nám ich zveril do výchovy. Budú už samy hľadať i nachádzať Boží pokoj, múdrosť pre svoj život u Toho, ktorý ho stvoril i bez našej pomoci. A budú už samy i bez nátlaku žiť a „pracovať“ pre Boha s láskou a odhodlaním, a to i napriek prekážkam, bez ohľadu na odmenu, úspech či ocenenie svojho okolia. Je to cesta k Bohu, k dospelosti, k skutočnej slobode. Je to cesta, na ktorej sa naše deti stávajú skutočnými mužmi, ženami, skutočnými kresťanmi. Ale je to neľahká cesta! Ako pre rodičov, tak pre deti.

Je to cesta plná zápasov, pokúšení i pádov. Na oboch stranách. Je to ale úplne niečo iné, ako len naplňovať rôzne očakávania, požiadavky a predstavy nášho okolia, pod ktorých tlakom často prepadáme únave, sklamaniu, bezmocnosti či rezignácii. Cesta k Bohu a s Bohom je cestou plnou nádeje. Lebo na tej ceste nie sme sami. Lebo Boh sám zápasí o nás a naše deti. Miluje ich. Ide Mu ale predovšetkým viac ako o čokoľvek iné, o srdce našich detí. Komu patrí a komu bude patriť? „Nado všetko, čo treba

strážiť, strež svoje srdce, lebo z neho pochádza život.“ (Roháčkov preklad; Pr 4,23)

Je to práve srdce našich detí, ktoré je zdrojom zlého, ale zároveň i kľúčom k dobrému životu. Je prameňom viery, nádeje, lásky, ak patrí Bohu. A to môže patriť vždy, pokiaľ bije. Aj keby naše deti prehrali všetky svoje zápasy a premárnili mnoho skvelých rokov a príležitostí na úspech, ostane nádej, lebo Boh sa vždy bude usilovať o ich srdce. Do posledného úderu srdca bude neprestajne zápasiť a prihovárať sa našim deťom. Lebo tak veľmi ich miluje!

Aby však Boh mohol víťaziť v našom srdci i v srdci našich detí, potrebujeme ho mať pokorné, otvorené, úprimné a cestu k takémuto srdcu je mnohokrát veľmi dlhá. A naše deti nás na tej ceste potrebujú. Naša výchova, rodičovstvo je veľkým zápasom o srdce našich detí. Do tejto úlohy nás povolal Boh. No i tak sa nie raz stáva, že rodičia sa dobrovoľne vzdávajú svojej rodičovskej autority. Často sa tak deje zo strachu pred zlyhaním alebo v snahe a túžbe budovať falošné priateľstvo s deťmi. Naše deti nám ale nemôžu byť rovnocennými partnermi ani priateľmi. Rodič je zodpovedný za tento vzťah, a čím menšie deti, tým väčšia zodpovednosť. Deti nepotrebujú naše priateľstvo, ale pevné, láskyplné vedenie.

Apoštol Pavol píše, že počúvať rodičov „je spravodlivé pred Bohom“ a Písmo nie raz vyzý-

va deti, aby boli poslušné rodičom. Zdôrazňuje, že práve poslušnosť detí je primeraný spôsob, ako môžu deti prejavovať lásku k Bohu, ako si môžu ctiť Boha. Dokonca zaslubuje, že správanie dieťaťa voči rodičom prinesie jedného dňa ovocie: „Cti svojho otca a svoju mat' – to je prvé prikázanie so zaslúbením –, aby ti bolo dobre, a aby si dlho žil na zemi.“ (ROH; Ef 6,2-3)

Deti potrebujú od nás bezpečné hranice, ktoré ich ochránia od rôznych pokúšení a nástrah. Potrebujú jasné a zrozumiteľné pravidlá, ktoré ukazujú na hriech; kde sa vzdávajú Bohu a mínajú sa cieľa. Potrebujú napomenutie, pretože vedie k bázni pred Bohom a k Jeho spravodlivosti (Ef 6,4).

Na druhej strane nezabúdajme, že láska predchádza zákon a Boh netuží po slepej poslušnosti našej, ani našich detí. Jeho láska vždy predchádza zákon. V Starom i v Novom zákone čítame o Božej láske, ktorá zachraňuje, miluje svoj ľud, chráni ho a ide neustále pred ním. Najprv človeka vyvádza z otroctva v Egypte a potom mu dáva pravidlá: aby vedel, ako slobodne žiť s Bohom i navzájom s inými ľuďmi. Najprv Ježiš Kristus kladie svoj život za hriešneho človeka a potom mu vrýva svoj zákon priamo do srdca – aby vedel, ako milovať, ako žiť život, pre ktorý bol stvorený. Jeho láska predchádza zákon, a dáva mu tak zmysel. Ide vždy človeku oproti, ale nevnučuje sa, nenúti do lásky. Je pevný a jasný v Slove i skutkoch. A preto nedráždime svoje deti, aby nestratili smelosť a vôľu: „Vý, otcovia, nedráždite svojich detí, aby neztratili smelosť a vôľu.“ (ROH; Kol 3,21) – Neponižujme ich neprimeranými nárokmi, podmienenou láskou, zlým príkladom, vlastným nevhodným správaním a postojmi, vlastnou neposlušnosťou Bohu. Božia vôľa pre náš život a pre život našich detí nie je diktát. Slobodne sa preň rozhodujeme a je to naša spoločná cesta, na ktorej ako my, tak i naše deti hľadáme, robíme malé i veľké rozhodnutia, rastieme v poznaní a láske.

Učme sa od Boha, ako prejavovať lásku deťom tak, aby sme ich neprivádzali do pýchy,

nezdravej sebalásky, pocitu nadradenosti, ale ani nekrivil ich sebaobraz neustálym ponižovaním a odsudzovaním. Ako im pomôcť narovnať pohľad do zrkadla tam, kde sa vinou našou či iných pokrivil? Ako stanoviť hranice, pravidlá, ktoré poskytnú našim deťom bezpečný priestor na pohyb, život, ale i na pády a pochybnosti?

Ukazujme našim deťom, že naša láska je bezpodmienečná, nezávislá od ich úspechov, výkonov či šikovnosti. Že nie sú príťažou, prekážkou v našich životoch, ale skutočným požehnaním; že stojíme o dôverný vzťah s nimi. Načúvajte ich bolestiam a ukazujme im, kde v slabosti hľadať silu, nádej, povzbudenie a pomoc. Žasnime spoločne nad krásou Božieho stvorenia a nad Jeho konaním. Spoločne prosíme Boha, prihovárime sa za ich túžby a potreby ich okolitého sveta. Za ich priateľov, rodinu, kde krivda, nedostatok, ľudské slabosti a pýcha spôsobujú bolesť a nenávisť. Spoločne neprehliadajme krivdy a potreby tohto sveta, pomôžeme porozumieť, že ľudský život je krehký a zraniteľný. Pomôžme im vidieť dobré veci v živote a spoločne ďakovať za ne! Rozširujme obsah „troch zázračných slovíčok“, ktoré sa naučili už v predškolskom veku (ďakujem, prosím, prepáč). Rozširujme ich srdce do vďačnosti, pokory a lásky k blížnemu. A sami buďme príkladom v poslušnosti Božiemu slovu. Príkladom tým, že berieme Boha vážne, premýšľame o Božích veciach, zápasíme o Božie požehnanie, prinášame obeť, keď sa vzdávame svetského života, svojich predstáv o ňom. Buďme príkladom i v našich postojoch, názoroch, túžbach, radoostiach i smútku, lebo to je to, čo ovplyvňuje našu službu, modlitbu, život v cirkvi, vzťah k hriechu, prehrám i výhram a životu vôbec.

A nezabúdajme, aké dedičstvo sme skrze Krista dostali. Stali sme sa dedičmi, prostredníctvom ktorých by mali byť požehnané ďalšie generácie, vrátane našich detí! Ako kresťania i ako rodičia nesieme tento silný „odkaz otcov“. Verím, že všetci túžime po tom, aby i z našich detí vyrástli budúci obyvatelia Božieho kráľovstva. Nič viac a nič lepšie nemôžeme urobiť,

ako privádzať svoje deti k Bohu, žehnať im a prosiť Boha o požehnanie pre nich.

Lebo stav srdca nášho dieťaťa pred Bohom je tým najlepším požehnaním a predpokladom na všetky vonkajšie požehnania.

A pripomínajme si, že v tom nie sme sami. Prosme o Božie svetlo a vedenie! Tam, kde my nevieme, nevládzeme, Pán mení a uzdravuje – a koná i bez nás. Láskyplne mení a vedie. Mení na svoj obraz život nielen našich detí, ale i ten náš. A mnohé omyly vo výchove a vedení prikrýva svojou láskou a milosťou. Neprepadajme strachu a malomyselnosti! My nemôžeme dať našim deťom všetko. Boh áno.

Ingrid Hrubá

Čo počúvajú naše deti:

- Ponáhľaj sa!
- Nechytaj to!
- Dávaj pozor!
- Buď ticho!
- Chod' sa hrať!
- Čo som povedal/-a?!
- Neušpiň sa!
- Mám veľa práce!
- Hraj sa sám/sama!
- Nerozprávaj s plnými ústami!

Čo by naše deti rady počuli:

- ♥ Lúbim ťa.
- ♥ Počúvam ťa.
- ♥ Si krásny/-a.
- ♥ Som šťastný/-á, že ťa mám.
- ♥ Máš strach?
- ♥ Si šikovný/-á.
- ♥ Verím ti.
- ♥ Čo ťa trápi?
- ♥ Zvládneš to!
- ♥ Som tu pre teba.

Kresba: Antonija

Najradostnejšie okamihy pri výchove detí

2. časť

Jarka B. z Košíc sa s manželom modlili za deti, chceli ich štyri. Pán Boh plnil ich želanie, dal im dcéru Ráchel a o 14 mesiacov dcéru Miriam. Boli vďační, bolo to tak dobre, že Jarka mohla zostať doma pri deťoch. Keď bolo tretie tehotenstvo predčasne ukončené, zistili, že nemajú plánovať oni, ale učili sa spoliehať sa iba na Pána Boha. Čakali ďalšie dieťa, respektíve dvojčiky, Noemi a Dávida. Prijali skutočne dvojnásobné Božie požehnanie, nie dvojnásobnú prácu.

Chcela by som sa podeliť o to, ako som pri našich deťoch prežívala a prežívam Božiu výchovu, a to je radostná vec. Veľakrát mi v konkrétnych situáciách zaznieva slovo Pána Ježiša „ak nebudete ako deti...“ (Mt 18,3). Prvý raz som si to mohla uvědomiť, keď mala Ráchel asi rok. Keď sme išli na prechádzku, sedela v kočíku, a ako sme stretali rôznych ľudí, každému robila pápá. Starým, mladým, pekne oblečeným aj špinavým, veselým aj zamračeným. To bol vtedy jej spôsob služby, ktorým prinášala niektorým ľuďom úsmev a radosť, a medzi ľuďmi nerobila rozdiel. Mne vtedy zaznelo „ak...“.

Neskôr sme boli u príbuzných na návšteve, bol práve sviatok MDŽ, my sme tej tete niesli bonboniéru, ale ona nám ju vrátila a my sme prišli rozladení domov. Večer sme si ako obyčajne kľakli a modlili sme sa a z úst 3-ročného dieťaťa zaznelo: „Pane Ježišu, ďakujem Ti, že sme boli u tety, nezobrala si dezert a išli sme domov.“ My sme boli rozladení, ale dieťa povedalo ĎAKUJEM. Opäť pre mňa „ak...“. Veď Pán Ježiš povedal „za všetko ďakujte“ (1Tes 5,18).

Sestrička zo zdravotného strediska prišla pozrieť dvojčiky. Sedíme v rozhovore a z detskej izby sa nahlas ozve: „Maminka, ešte si mi dnes nečítala Bibliu.“ Ďalšia lekcija o vydávaní

svedectva v čase i nečase. – Ráchel a Miriam idú kŕmiť dvojčiky z fľašky. Položia fľaše, zopnú malým deťom rúčky a modlia sa s nimi: „Pane Ježišu, ďakujeme Ti za mliečko. Amen.“ – Som vďačná za modlitby našich detí a často ma zahanbujú. Ich každodenné „Pane Ježišu, prosíme Ťa za deda, aby Ťa mal rád, aby bol Tvoj“ alebo „ďakujeme za teplú aj za studenú vodičku“, keď ja už pomaly zabúdam, že v Košiciach bolo s vodou veľmi zle...

Bol u nás na návšteve môj neveriaci otecko. V nedeľu večer sme išli s manželom do zhromaždenia. Trochu sme sa zdržali, a keď sme prišli domov, deti (mali vtedy 4 a 5 rokov), už spali. Ráno sa pýtam: „Ráchel, ako vás dedo uložil?“ – „No, povedal nám dobrú noc, zhasol nám a zavrel dvere. Ale my sme s Míriamkou vstali, kľakli sme si a pomodlili sme sa.“

Tých skúseností je veľa a viem, že každá mama ich má. Mať telesné deti je Božie požehnanie a veľký dar. Ale duchovné deti je viac. Ja prežívam veľa radosti pri výchove našich detí, ale tú najväčšiu radosť čakám a za ňu sa modlím – a to je: aby sa naše telesné deti stali aj našimi duchovnými deťmi, aby ich mená boli zapísané v knihe života (Flp 4,3). Matky, ktoré túto radosť prežili, myslím, že väčšej radosti pre veriacu matku niet. Ďakujeme dnes opäť za túto Božiu milosť a my ostatné matky prosme o očistené a posvätené životy, ktoré by našim deťom svietili na cestu za Pánom Ježišom.

Spomienky Jarmily Balážovej zo zboru BJB Košice, red. krátené. Dnes sú ich deti dospelé, veriace a Jarka s manželom sa tešia zatiaľ z jedného vnúčika.

Dôveryhodné svedectvo rodičov

Zásadný vplyv rodiny spočíva – podľa môjho názoru – v osobnom príklade rodičov a v zapojení dieťaťa do praktického života viery.

Najväčší vplyv na dieťa, aby sa neskôr rozhodlo nasledovať Krista, má svedectvo rodičov (a prípadne aj ďalších členov rodiny) – ide o svedectvo ich vlastného osobného vzťahu s Kristom (a Bohom všeobecne). Je to svedectvo vydávané nielen slovami rodičov v rámci diskusií s dieťaťom na tému života viery, ale najmä skutkami. Toto svedectvo totiž, aby bolo dôveryhodné, musí byť v prvom rade úprimné a pravdivé. Rozpor medzi slovami a skutkami dieťa skôr či neskôr rozpozná a výsledkom môže byť, naopak, odpudenie dieťaťa od Krista: od toho z pohľadu dieťaťa zjavne falošného obrazu Krista predkladaného nepravdivým a neúprimným spôsobom. Z toho vyplýva, že v rámci pokusov o vedenie dieťaťa k viere nie je dobré, ak rodič svoj vzťah ku Kristovi idealizuje či nejakým vylepšuje. Nemôžem dôveryhodne svedčiť o vzťahu, ktorý nemám. Viac úžitku prinesie, keď rodičia nechajú dieťa nahliadnuť do svojho vzťahu s Kristom i so všetkými svojimi nedostatkami a chybami, o ktorých vie (aj s tými, o ktorých ani nevie). Koniec koncov, dôvera, že aj vtedy, „ak sme neverní, On zostáva verný...“ (2Tim 2,13), je dôležitou súčasťou nášho svedectva viery – ak tú dôveru v Neho my sami máme.

Zapojenie do praxe života viery možno realizovať vo viacerých rovinách. V rámci užšej rodiny môže ísť o spoločné modlitby za seba navzájom, spoločné čítanie kníh (nielen Biblie, ale aj iných kníh vrátane beletrie, písaných kresťanskými autormi), spoločné sledovanie filmov, ale aj o spoločné výlety (ktorých súčasťou môže byť návšteva zaujímavých miest našej histórie i histórie cirkvi) či o spoločné hry. V širšom kontexte potom môže ísť o zapojenie dieťaťa do zborových aktivít, ku ktorým patrí najmä účasť na bohoslužbách, ale aj o zapojenie do detských skupiniek a pod. V mladšom veku dieťa s dôverou prijíma program, ktorý mu rodičia predkladajú. Ako dospieva, význam nadobúdajú jeho vlastné záujmy a sklony. Rodičia ho môžu úprimne povzbudzovať do zborových aktivít, môžu mu ukazovať, v čom a prečo vidia užitočnosť týchto činností. Ukazuje sa však, že dospievajúce dieťa nie je dobré do nich vylozene nútiť – to opäť vedie skôr k vzdoru, ktorý sa potom stavia nielen voči rodičom, ale aj voči cirkvi a Kristovi.

V podstate ide o príklad: ukázať dieťaťu čo najúprimnejším a najobsiahlejším spôsobom vzťah k Bohu – svoj osobný vzťah rodiča, vzťah ďalších kresťanov v blízkom okolí a nakoniec aj vzťah spoločenstva cirkvi. Ak sa mi to darí, môžem dieťa povzbudzovať, aby tento svoj osobný vzťah samo hľadalo. Ale slobodné rozhodnutie hľadať a budovať svoj osobný vzťah s Bohom musí urobiť ono samo – nemôžem ho zaň urobiť ja. A ono ho aj urobí, ak si nájde cestu k Bohu. Vtedy bude potrebné, aby sa v tomto vzťahu s Bohom nebálo opierať sa o samotného živého Boha. A preto podoba, do akej tento vzťah dospeje, ako bude vyzerat' (a dokonca aký bude), potom môže nakoniec závisieť viac od dieťaťa a Boha než odo mňa.

Jožka Havíř
študent modulu A, zbor Brno
(Z češtiny prel. P. Procházka)

Cirkev

ZATVORENÉ! – Čo robí cirkev teraz, keď sú budovy kostolov zatvorené? Cirkev funguje online. Cirkev sa uskutočňuje v telefonických rozhovoroch. Cirkev píše listy. Cirkev sa stáva kreatívnou...

Pandémia COVID-u vyvolala popri utrpení, hospodárskom poklese a množstve ochranných konceptov dobré reakcie, a to aj v radoch našej cirkvi. Obmedzenia nám môžu nanovo pomôcť upriamiť pohľad na to, čo je podstatné. Avšak oveľa náročnejšie je rozumne sa vyrovnat' s ich uvoľňovaním, pokiaľ sa človek opäť nechce vrátiť do všedného každodenného života. Ale potom by sa ničomu nenaučil.

Biskup, kabinet a ďalší vedúci pracovníci cirkvi navrhli, aby miestne spoločenstvá využívali skúsenosti s pandemiou COVID-u na hodnotenie nových snáh a na premýšľanie o starých postupoch. Pretože keď ku všetkým dovtedajším praktikám teraz len pridáme ešte nové online ponuky, preťažime seba, kazateľov a dobrovoľných spolupracovníkov. Keď teraz alebo v blízkej budúcnosti dôjde v rôznych krajinách biskupskej oblasti k zrušeniu obmedzení, musíme vedome využívať slobodu, ktorú sme opäť získali, aby sme vystavali základy a vzdali sa niektorých vecí, čo sme si obľúbili.

Wesley odovzdal svojim kazateľom radu na cestu: aby nešli tam, kde je to len potrebné, ale tam, kde je to najnevyhnutnejšie. Prenesené na našu súčasnú situáciu: veci, ktoré sa nám stali milými, môžu byť bezpochyby dobré, ale zároveň nám bránia investovať čas a energiu do toho, čo by bolo oveľa lepšie. Takže: Čo je v živote cirkevného spoločenstva pekné a dobré nielen pre mňa, ale aj na podporu Božieho kráľovstva? Čo pomáha ostatným ľuďom nájsť spôsob, ako nasledovať Krista, a čo dopomáha k tomu, že sa v nasledovaní Krista spoločne meníme a rastieme v láske k Bohu a iným ľuďom?

Cirkev, to je na jednej strane budova. Cir-

kev, to je v podstate ale človek, a tým aj spoločenstvo a zmysluplné slová a činy. Na aký účel je cirkev OTVORENÁ?

biskup Patrick Streiff
(prel. Mariana Kušiaková)

Čakanie pri schránke

„Ako vydržíme bez zhromaždenia? Nikdy sme na Veľkú noc neboli doma!“ – povedala mi otcova sestra. Ľudia bez internetu, ktorí sa nemohli aspoň takým spôsobom „zúčastniť“ na bohoslužbe, to mali dva mesiace ťažké. Niektorí kazatelia vytlačili kázeň a dali ľuďom do schránok. Aj Anka Páliková Kunčáková zo Srbska pripravila kázeň, pripojila k nej texty piesní, ktoré by sa spievali, a takto štyria ľudia roznášali vytlačenú „písanú“ bohoslužbu“ v Kysáči členom zboru na 90 adries. S roznášaním začali už vo štvrtok, aby to do nedele stihli, pretože v Srbsku bol zákaz vychádzania od 17.00 do 5.00 hod. Ľudia nad 65 rokov nesmeli vychádzať vôbec. Viacerí čakali na dvore alebo na lavičke, pozerajúc sa na schránku, či už do nej dostanú poštu...

Keď sme 18. marca 2020 dokončili Ohnisko, mali sme otázky: Nerobili sme ho zbytočne? Ako sa dostane k ľuďom, keď sa zrušili bohoslužby? Potom mi spolupracovníčka Marianka Kušiaková napísala: „Bolo by super, keby niekto zabezpečil distribúciu do schránok. Možno práve to je to naše privilegium – že môžeme tvoriť Ohnisko aj v čase, ktorý je nepriaznivý, a vyzdvihovať Slovo Boha, ktoré je večné... Ved' koľko ľudí je osamelých! A z rádia a TV nepočujú nič dobré! ... a možno v Ohnisku nájdú to Slovo povzbudenia – pokoj a nádeje...“

Keď sme sa o niekoľko dní dozvedeli, že kazatelia rozniesli ľuďom Ohnisko, veľmi nás to potešilo. Ďakujeme!

Milena Belková

OVCA Zet

KPM je skratka konferencie pre pracovníkov s mládežou, ktorá sa koná každý rok v Žiline, a je za ňou hlavne tréningové centrum Kompas. Jej úlohou je inšpirovať, trénovať a pomáhať tým, ktorí chcú viesť mladých, pracovať s nimi,

zvestovať im evanjelium. Niekoľko desiatok veriacich pracovníkov TC Kompas pripravuje skoro celý rok túto výnimočnú 4-dňovú konferenciu. Rok čo rok je čoraz lepšia a obsahuje stále zaujímavejšie témy, nápadité interpretácie, skvelých kazateľov, rečníkov, živé chvály a priestor na osobné rozhovory a množstvo rôznych seminárov, ktoré môžu „nakopnúť“ nás, ktorí s mládežou pracujeme v službe. Veľmi sme sa na tohtoročné KPM s manželom tešili, nosnou témou bola OVCA Zet. (Tým „Zet“ sa myslí písmeno Z, ktorým sa označuje generácia mladých dnešnej doby.)

Situácia na Slovensku, ktorú netreba viac objasňovať, nedovolila ani tejto hromadnej akcii, aby bola prežitá naživo. Avšak šikovní pracovníci TC Kompas nám všetkým priaznivcom tejto akcie umožnili KPM prežiť prostredníctvom vysielania na YouTube kanáli, tak ako funguje v tejto dobe aj väčšina zborov. Nahráli aj chvály, aj rečníkov so svojimi vstupmi. Naozaj krásne pripravené.

Hlavný rečník Dave Patty hovoril o bežných modeloch vodcovstva. Vedúci mládeže preberajú rôzne modely, ako byť vedúcim zo sveta. Ale Boží model vodcovstva je jasný – byť ako Pastier. Pán nám dáva jasný model skrze svoje SLOVO. **Dobří pastieri majú 3 zodpovednosti:**

1. Nekŕmiť seba, ale „ovce“.
2. Nedávať ruky preč od ťažších situácií, ale vstúpiť do nich.

3. Zhromažďovať „ovce“, nenechať svoje ovečky rozprchnúť sa.

V prvom bode myslel Dave Patty to, že často sa utiekame viac ku „kŕmeniu seba“ v zmysle, že sa chceme venovať sebe viac než iným. Je správne venovať sa svojmu rastu vo viere a starať sa o seba, ale nemalo by to byť na úkor toho, že na svojich zverencov zabúdame.

Druhý bod hovorí sám za seba – často, keď sa v našej službe s mladými objaví problém, máme tendenciu neriešiť ho, doslova od neho dávať ruky preč. Vtedy nesmieme zabúdať, že my sme len pomocní pastieri veľkého Pastiera – Pána Ježiša. Takže si musíme uvedomiť, že nám zverená mládež alebo spoločenstvo ľudí, ktoré nám bolo zverené, nie sú naším vlastníctvom, nie je to naša mládež, ale Jeho. A preto, aj keď my niečo nezvládame, my sa môžeme utiekať k veľkému Pastierovi, ktorý do problému vstúpi a o „svoje ovečky“ sa postará.

No a čo sa myslí pod tým „zhromažďovaním „svojich ovečiek“? Tak ako dobrý Pastier nečaká na to, kým sa stratená ovca sama vráti, ale ide a hľadá ju, aj my môžeme stále hľadať niekoho, keď sa stratí. Niekedy zažijú nejakí mladí napríklad letný tábor alebo prídu na skupinku či na stretnutie mládeže raz, dvakrát a potom ich už niet. Kde sú? Čo sa s nimi stalo? Vieš, prečo sa to stalo? Premýšľaj o tých ľudoch, poznáš ich mená, poznáš ich individuálne, zaujímaš sa o nich? Pán Ježiš nech nám je v tomto vzorom! Ježiš pozná tvoje meno, pozná meno každého brata/každej sestry z mládeže, ktorú vedieš; zaujíma sa o nás, pozná naše potreby. A v čase koronavírusu je výhodou, že máš priateľ na osobný kontakt, môžeš a máš aj viac času ozvať sa, zavolať konkrétnemu človeku, zaujímať sa o neho, ponúknuť mu svoju modlitbu, povzbudiť ho.

Ja osobne zvlášť vidím a vnímam, že mladí tejto doby sa tvária, že danú situáciu na Slovensku aj vo svete zvládajú dobre. Niektorí sa schovávajú za to, že majú veľa učenia online. Ale v ich srdci vládne aj strach a smútok. Strach

o rodičov, o seba samých. Chýbajú im kamoši, spoločenstvo, mládež, Fusion... O čo viac môžeme byť teraz my tými poslami dobrej správy; môžeme im prejavovať, že sú milovaní, chránení Bohom a že Bohu i nám na nich záleží! Máme jedinečnú príležitosť povzbudiť ich, že sú súčasťou úžasného Božieho plánu. Verejné udalosti sú obmedzené, ale Boh, dobrý Pastier, nie

je obmedzený. Haleluja!

Nech Pán prinesie svoj pokoj a svoju prítomnosť do každej situácie, ktorú prežívate, milí čitatelia!

Celé KPM Doma je dostupné na YouTube. Do vyhľadávacieho poľa si stačí zadať: KPM Doma 2020.

Lydka Stašová

Má sedem rokov a modlí sa za zastavenie koronavírusu

Koronavírus neobchádza nikoho. Jeho hlavnou témou článkov, rozhovorov a ako hosťa si ho usadila pri stole takmer každá rodina. Je teda celkom pochopiteľné, že aj deti si uvedomujú zmenu atmosféry. Väčšie deti nesedávajú za lavicami a nečakajú na vyčlenené zazvonenie, menšie zasa citlivo vnímajú, ako vzduch oťažiel a ako sa i ten najmenší plán odsunul na čas neurčitý. Všetchno bola predsa nalomená a to sa nedá iba tak opomenúť. Je to čudné, ale epidémia zasiahla viac také časti človeka, ktoré nie sú viditeľné. Robí sa to, čo sa považuje za správne, a recept na vyrovnanie sa s plagiou má azda každý jedinečne vytvorený pre vlastné upokojenie.

Danko má sedem rokov, v septembri prvý raz prekročí prah školy ako žiak a prvý raz zaškrípe stoličkou v triede. Nedá sa pomýliť si ho, pretože sa už v útľoch veku vymyká a nikoho nenecháva na pochybách, že na život mu je daná múdrosť a že má názor na čokoľvek, čo sa deje v spoločnosti. Vzhľadom na skutočnosť, že by som ho nerada sklamala, musím zdôrazniť to, čo mi on sám prikázal napísať do článku. – „Musíš hlavne povedať, že sa mi páči zlato a mám rád svoje hodinky. Dal mi ich dedko.“ Zasmiala som sa, ale nie príliš nahlas, lebo Danko nemá rád, keď má niekto takú drzosť, že neprikladá jeho slovám význam.

Spýtala som sa ho, čo by mi mohol povedať o koronavírusu. Vedela som s istotou, že informácií má viac ako dost, počet infiko-

vaných totiž hlási večer čo večer so spoľahlivosťou, ktorá je porovnateľná s usilovnosťou spravodajskej stanice. – „Noo,“ povzdychol si, „treba sa proti nemu chrániť. Musíš mať rúško, respirátor a rukavice.“ Za nešírenie nákazy sa aj pomodlil, pretože o Bohu má vedomosť. Získal ju predovšetkým vďaka rodine, ale aj prostredníctvom návštev nedeľnej školy. Jeho modlitba ukazuje, že určujúca nie je akási naformulovaná reč a ani nie je rozhodujúce, či prosba bude vypovedaná jednou alebo desiatimi vetami. – „Pane Ježišu Kriste, daj, nech nedostanem koronavírus a nech ho nemá nikto.“

V otázke na Boha je veľmi presný. Koronavírus sa veľkosťou nedá porovnať s mocou Stvoriteľa. „**Samozrejme, že Boh je väčší ako koronavírus.** On urobil túto planétu, aj ostatné planéty. Urobil celý svet. A stvoril aj rybky, stromy a vodu. On je dobrý a mocný.“ Dokonca má konkrétnu predstavu aj o tom, aký vzhľad má Boh. – „Má modré oči, dlhé vlasy. Nosí zlatý plášť a zlaté sandálíky.“ – „**A prečo si myslíš, že má modré oči?**“ spýtala som sa pobavená a súčasne aj fascinovaná. – „**Však lebo také má,**“ odpovedal jednoducho, pričom ani len nepripustil možnosť, že by ich farba bola iná. Ak Bohu dôveruje dieťa a je si vedomé Jeho všemohúcnosti, potom by sa mal inšpirovať aj dospelý, pretože ono to tak naozaj je. Boh je milosrdný a skutočne dobrý.

Michaela Mihoková

Dala Bohu sľub, ale bude ho schopná splniť?

Vzástupu silných žien sa nachádzajú vierceré, ktoré nesú meno Anna. Výnimočnosť tejto Anny spočíva v zvesti, ktorú pre nás symbolizuje jej život. Ved' kto sa kedy necítil pokorený? A komu sa občas nezdalo vytúžené nedosiahnuteľné? Anna prežila pád i povýšenie. Vypočula si urážky, ale dostalo sa jej aj zástanca. Vzdala sa v prospech lásky, ale aj získala, a to oveľa viac, než si kedy vo svojom trúchlení dovolila dúfať. Trpela pocitom zabudnutosti, ale Boh sa na ňu rozpomenul. A dal jej niečo, čo neskôr ovplyvnilo celý ľud.

Milovaná, a predsa nešťastná

Anna mala, takpovediac, šťastie v nešťastí. Bola vydatá za dobrého muža. Áno, nebola jeho jedinou manželkou; o priazeň partnera sa delila ešte s inou ženou, ktorá sa k Anne správala necitlivo.

Manžel však miloval viac Annu, to ona bola v jeho očiach tá vzácna, to jej slzy ho boleli. Láska však nestačila, ani najvrúcnejšia pozornosť nezahojila ranu.

Tá druhá totiž porodila, kým Annu sužovala neplodnosť. Ach, koľko hnevliwych slov si Anna od sokyne vypočula a ako veľmi chcela zmeniť svoj trpký osud! Darmo ju manžel chlácholil a vypytoval sa, či on nie je lepší ako dieťa, či jej dáva málo miesta v srdci. A ona, unavená z čakania na zázrak, urobila to jediné, v čom videla záchranu. – Obrátila sa s prosbou o vyslyšanie k Bohu.

Dala Bohu sľub, ale bude ho schopná splniť?

Konala sa pravidelná návšteva chrámu. V tom čase sa Anna modlila tak úpenlivo, že vzbudila začudovaný pohľad slúžiaceho kňaza. Jej rozhovor s Bohom sa odohrával v duchu, pery sa jej pohybovali nemo; preto ju kňaz obvinil, že je opitá. Anna však vysvetlila svoje konanie a dala Bohu sľub, ktorého dôsledky si

možno nedostatočne zvažila. Ak jej dá syna, ona ho potom zasväťí na službu a dobrovoľne sa ho vzdá.

Boh ju zreteľne počul a syna jej dal. Pomenovala ho Samuel a v prospech sľubu sa ho skutočne vzdala.

Milovaná a ocenená

Keďže si Boh vážil jej obeť, nenechal ju smútiť a požeňal jej ďalšie deti, ktoré si ponechala v opatere. A Samuel? Ten rástol a bol milý všetkým.

A to nie je ani zďaleka všetko.

Dar neostáva nepovšimnutý

Ona dala Bohu dar, venovala mu syna. Boh jej za odmenu daroval iné potomstvo. A z toho, čo mu bolo odovzdané do rúk, vyformoval nádobu, ktorá slúžila celému Izraelu. Samuel bol vyvolený nato, aby sa prostredníctvom neho odhaľovalo, čo sa má stať. Samuela Boh oslovil, aby prehovoril k ľudu. Samuelovi ukázal, kto má byť pomazaný za kráľa. Anna teda neučinila nerozvážne vyhlásenie; vedela, prečo je dobré, aby sa vydala do rúk Najvyššieho. Bez viery totiž nie je možné páčiť sa Bohu (Heb 11,6). Ona verila, že hoc by mala aj sto synov, nič by jej to neprospeľo, ak by to bola len svojvôľa človeka. S absolútnou dôverou sa odvažila vzhliadnuť na nebo. Vierou prijala, že bude mať bábätko. S vierou ho kolísala a s rovnakou vierou mu dala slobodu.

Ktovie, koľko dobrého by prichádzalo do ľudského života, keby v ňom bola väčšia dôvera voči Bohu! Ktovie, koľko bremien by bolo odňatých, keby mal človek väčšiu nádej! Boh predsa jasne uvádza, že pre každého si želá to najlepšie. On má vo svojich plánoch pripravený pokoj, chce dať budúcnosť a šťastie. Ibaže Boh mieni a človek slobodnou voľbou mení...

Michaela Mihoková

Sedem spôsobov, ako John Wesley kázal o Duchu Svätom

Chris Ritter

„Holy Ghost, no more delay; Come, and in thy temple stay: Now thine inward witness bear, Strong, and permanent, and clear: Spring of life, thyself impart; Rise eternal in my heart.“

Duchu Svätý, viac neodkladaj; príď a zostaň v Tvojom chráme! I Tvoje osobné (vnútorné) svedectvo daj, silné, stále a čisté: Prameň života otvor, naveky povstaň v mojom srdci...

Pieseň od Charlesa Wesleyho vyjadruje, že metodizmus sa začal ako hnutie, ktoré bolo závislé od Ducha Svätého.

John Wesley bol často kritizovaný za svoj entuziazmus, keď vystupoval proti chladnému a formálnemu kresťanstvu svojej doby. Bránil sa však tým, že evanjelium, ktoré hlása, nie je nič iné, iba viera, ako ju zaznamenali apoštoli v Novom zákone.

1. Duch Svätý prináša presvedčenie neveriacemu, že je stratený a hriešny. Vo svojej kázni *Zobud' sa ty, kto spíš* Wesley prorocky volal, aby Duch Svätý mocne usvedčil z hriechu tých, čo nemajú svedectvo, že sú Božie deti.

2. Duch Svätý spôsobuje zázrak nového narodenia. Byť kresťanom v pravom biblickom slova zmysle znamená prežiť vnútornú premenu duše, ktorú môže spôsobiť iba Svätý Duch. Potom žijeme iný život, sme narodení z Boha, akoby sme ani neboli z tohto sveta (kázeň: Veľká výsada narodených z Boha).

3. Kresťan žije pod vplyvom Ducha Svätého. Má s Ním mať osobné skúsenosti.

4. Nadprirodzené dary Ducha neskončili, ale ustali preto, že ochladla láska veriacich. Je potrebné s nimi rátať a očakávať ich v živote veriacich.

5. Duch Svätý prináša vnútorné svedectvo o istote spasenia. Toto učenie patrí medzi charak-

teristické znaky metodizmu. Ak niekto nemá toto svedectvo, nemôže byť dieťa Božie (kázeň: Svedectvo Ducha).

6. Byť naplnený Duchom Svätým znamená žiť Kristov život. Máme byť premenení v plnosti na obraz Boží. Toto je posväcujúce dielo Ducha v nás. To znamená premenu našich myšlienok, túžob, slov a konania. Mali by byť ako Božie (kázeň: Biblické kresťanstvo).

7. Nezarmucujme Ducha Svätého, lebo On sám je znakom, zárukou a istotou našej spásy. Naopak, vážme si Jeho úžasnú prácu v našej duši. On nás potešuje. Je záväzkom budúcej slávy.

Dr. Chris Ritter je metodistickým pastorom a členom Global Council of the Wesleyan Covenant Association.

Utešiteľ prišiel

Pieseň Utešiteľ prišiel napísal Francis Bottome (1823 – 1894), ktorý bol metodistickým kazateľom. Pieseň sa stala hymnou letničného prebudenie na Azusa Street v USA.

Rozhláste túto zvesť, kdekoľvek človek je, kde ľudské srdcia sú, kde bieda, trápenie.

Nech každý kresťan dnes radostnú hlása zvesť: Utešiteľ prišiel.

Refrén: **Utešiteľ prišiel, Utešiteľ prišiel, Duch Svätý zostúpil, sľub Boží naplnil. Rozhláste túto zvesť, kdekoľvek človek je, Utešiteľ prišiel.**

Tá dlhá, dlhá noc stratila svoju moc, deň krásny zasvitnul, keď hriech môj pomínul. Už prešla dlhá noc, Pán zoslal svoju moc: Utešiteľ prišiel.

Hľa, slávny kráľov Kráľ slobodu zvestoval, hriešnik a trúchliaci pomoc od Neho vzal. Ja sa tiež radujem a všetkým zvestujem: Utešiteľ prišiel.

Aké je predivné božské vykúpenie! Ako ja vyslovím to veľké spasenie? V piesni i v modlitbe nech všade, všetkým znie: Utešiteľ prišiel.

pripr. Luboš Tagaj

The New Room

Nedávno som bol navštíviť nášho syna Romana, ktorý žije už niekoľko rokov v Anglicku, vo Walese, asi 50 km od mesta Bristol. Ako určite každý metodista vie, práve s touto oblasťou sa spájajú počiatky metodistickej cirkvi. V centre Bristolu stojí vôbec prvý čisto metodistický kostol, ktorý bol na základe dohody spoločnosti v Bristole a okolí postavený spoločne v roku 1739. Neuveriteľné, ale už v roku 1748 musel byť prestavaný na dvojnásobnú kapacitu s priestormi na vyučovanie pre deti aj dospelých, triedy a iné aktivity. Samozrejme, že som využil príležitosť a túto „našu“ pamiatku som navštívil a musím povedať, že s veľkým úžitkom.

Na internete som sa totiž dočítal, že nejde len o modlitebňu, ktorá bola opravená do pôvodného stavu, ale pred niekoľkými rokmi bol celý objekt zrekonštruovaný ako Múzeum metodizmu, resp. Pamätník rodiny Wesleyovcov (neďaleko stojí aj dom, kde žil Charles Wesley), rozšírený o prednáškovú sálu, knižnicu, archív, obchodík s literatúrou a suvenírmi a hlavne o moderne riešenú kaviareň, kde si možno dať aj vynikajúce „light snacks“ (v dobe mojej návštevy beznádejne obsadená). Aj názov objektu, doslova utopeného v modernom obchodnom centre mesta, pripomína historickú stavbu – The New Room.

Prehliadka múzea je skutočne poučná. V 12 miestnostiach sú sústredené cenné artefakty, ktoré sa spájajú s šírením metodistického hnutia ako v Anglicku, tak aj

Domacia lekárň

z misie v Amerike. Veľa je tu aj osobných vecí rodiny Wesleyovcov a ďalších kľúčových postáv raného metodizmu vrátane rukopisov kázni, korešpondencie a Charlesových piesní (je tam aj niekoľko originálnych hudobných nástrojov, na ktorých hral). Veľa priestoru sa venuje sociálnej a osvetovej činnosti prvých metodistov, čo je pochopiteľné.

V tejto súvislosti ma zaujala pomerne bohatá expozícia z Johnovej liečiteľskej praxe. Vlastne som sa v našej cirkvi ani príliš nestretol s tým, ako hojne používal pri návštevách chorých tzv. domáce lieky. Veľa prednášok som počul o charizmatike, modlitbách, meditácii a iných duchovných dôrazoch, ale táto vo svojej dobe a prostredí určite veľmi užitočná súčasť Johnovej pastoračnej práce príliš zmieňovaná nebola. Nejde o to, že dnes máme na to odborníkov, ale o to, čo všetko bol schopný pri svojej činnosti obsiahnuť. Dve skrine naplnené škatuľkami s čajmi a fľaštič-

Zbor v Newporte

kami s rastlinnými extraktmi, dezinfekčnými prostriedkami a dokonca aj nástrojmi, ktoré by som nechcel okúsiť ani od Wesleyho. Novinkou pre mňa bolo aj to, že som videl originál brožúrky o domácej ľudovej medicíne, ktorú napísal a rozdával.

Na samostatnú kapitolu by bolo písať o modernej knižnici a archíve metodistických spisov. S pietou som pozeral na stovky originálov konferenčných protokolov (Annual Minutes) z 19. storočia a napadlo mi: Ako by asi Wesley zhodnotil naše súčasné konferencie, ich priebeh a obsah? A tak som so zmiešanými pocitmi opus-

Hlásaj evanjelium!

Jiří Bassano

Keď počuli o vzkriesení z mŕtvych, niektorí si robili posmešky, iní zasa hovorili: „Radi si ťa o tom vypočujeme, ale až inokedy.“ A tak Pavol od nich odišiel. Niektorí muži mu však uverili a pripojili sa k nemu. (Sk 17,32-34)

Keď apoštol Pavol na svojej druhej misijnej ceste navštívil Atény, bol prekvapený z gréckeho kultu bohov, s ktorým sa tam stretol. Mesto Atény je v mnohom podobné prostrediu, v ktorom sa denne pohybujeme aj my sami. Aj v našom národe je mnoho ľudí, ktorí nosia vo svojom srdci oltár s nápisom „Neznámemu Bohu“.

Pred svojím obrátením by Pavol považoval týchto ctiteľov modiel za nečistých, Bohom odsúdených. Teraz ich však pokladal za Božie deti, ktoré čakajú na svetlo pravdy. Oltár s nápisom „Neznámemu Bohu“ mu dal príležitosť zvestovať pravého Boha a povedať im evanjelium o Ježišovi Kristovi. Nebol k nim prísny a neodsudzoval ich. V ten deň Pavol nepresvedčil všetkých, ale zopár ľudí ho nasledovalo a zasiať semienka u iných, ktorí ho žiadali, aby ho mohli znova počuť.

Myslíš si, že ak by apoštol Pavol dnes navštívil naše mestá, naše dediny, naše domácnosti, že by nebol prekvapený, s čím všetkým by sa

til milých ľudí, ktorí pracujú v tomto objekte, a ešte som pozrel do osirelej stajne hneď vedľa vstupu do kostola, kde Wesley „parkoval“ svojho koňa. Dôkaz, ako si vážil čas.

Návštevu tohto múzea by som určil ako povinnú pre každého pracovníka našej výročnej konferencie, predovšetkým pre tých, ktorí vstúpili do duchovenskej služby k nám z iného spoločenstva. Wesleyho metodizmus má jednoznačne svoje špecifiká, ktoré vyniknú práve na originálnej pôde, kde vedia aj oslovit' a inšpirovať. Myslím si, že v novej situácii je to pre nás veľmi dôležité.

tu stretol? Našiel by ľudí, ktorí slúžia internetu, televízii, okultizmu; ľudí, ktorí žijú vo voľných zväzkoch v smilstve, v cudzoložstve; ľudí, ktorí sa ženú za bohatstvom, kariérou, nehľadiac na nič. Divil by sa, čo je to za spoločnosť, ktorá prijíma zákony, ktoré odporujú Božím prikázaniam; zákony, ktoré sa priam vysmieávajú Bohu.

Nemusíš mať Pavlovu výrečnosť, aby si mohol šíriť Ježišovo posolstvo nádeje. Tvoje vlastné slová, ktoré budeš hovoriť s láskou, môžu niekomu zmeniť život, najmä ak sú posilnené svedectvom tvojho života. Mnoho ľudí hľadá cestu a v ich okolí sa nenájde nikto, kto by im o tej ceste povedal. Povedz Bohu, že s Ním chceš spolupracovať! Možno použije práve tvoje ústa, aby v pravej chvíli niekoho povzbudil.

Boh nás volá. Sme súčasťou Jeho plánu: aby v srdci tých, ktorí Ho hľadajú, zapálil oheň Ježišovej lásky. Aj keď len jeden, jediný človek uverí evanjeliu, tak tvoje úsilie nebolo zbytočné.

Drahý Ježišu, pomôž nám, aby sme v Tvojom mene nebojácné povstali a zanesli evanjelium všetkým, ktorí Ťa ešte nepoznajú: aby aj oni mohli prísť k spravodlivosti. Amen.

Daniel Zajac, Michalovce

Človek modlitby, pôstu, radosti a piesne

Pán mu povedal: „Správne, dobrý a verný sluha!“ (Mt 25,21)

K svojmu Pánovi, ktorého veľmi miloval, odišiel Josef Zajíc v pokoji, „nasýtený dňami“ pozemského života, 31. 1.

2020 vo veku nedožičých 89 rokov.

Stručná, ale výstižná informácia zo smútočného oznámenia o dlhom a plodnom živote človeka, ktorého si pamätáme a ktorého sme poznali ako človeka charakterného, človeka pôstu a modlitby, človeka radosti a chvály, brata Josefa Zajíca (* 11. 2. 1931 Kojice – † 31. 1. 2020 Vsetín). Narodil sa v Pardubickom okrese a detstvo prežil v Kolíne. Po vojne v roku 1945 sa spolu s rodičmi presťahoval do Mostu. Po skončení štúdia na trojročnom učilišti v Záluží pri Moste sa stal sústružníkom kovov. Práve v tomto období prežil dôležité duchovné rozhodnutie. Vo svojom životopise píše: „*Spoznal som Pána Ježiša Krista ako svojho Pána a Spasiteľa.*“

Celá rodina sa práve v Moste po prvýkrát stretla s metodistami a ich bohoslužby navštevovala vo veľmi živom spoločenstve zboru pod vedením brata farára Našince. Mladý Josef vypomáhal v nedeľnej škole. Potom ako farár Našinec vážne ochorel a v zbere bolo treba aj laicky vypomôcť, Josef sa spolu s laickými kazateľmi zapojil do služby v zboroch mosteckej farnosti. Vtedy bol na činnosť laického kazateľa potrebný štátny súhlas, ktorý dostal 11. 7. 1952. V nasledujúcom roku dokončil strednú priemyselnú školu strojnícku. Potom pracoval v Chomutove ako technik. Po skončení vojenskej služby (1953 – 1955) tu pracoval aj naďalej, neskôr v Moste ako sústružník, normovač a

konštruktér až do r. 1963. Od 1. 10. 1963 totiž prevzal litomeřickú farnosť ECM, ktorá zostala voľná po odchode brata farára Bohuslava Bureša do dôchodku. V tomto čase už bol Josef ženatý s manželkou Kvetou a mali prvého syna Daniela. V Litoměřiciach sa im potom narodili ďalší dvaja synovia: Ján a Pavol.

V tejto farnosti Josef slúžil 30 rokov. Ľudia z jeho farnosti boli v našej cirkvi známi – podobne ako sám kazateľ – ako ľudia modlitby a pôstu, radosti a piesne. V máji 1970 usporiadali v zbere prvú zo série zborových dní pri príležitosti 50. výročia pôsobenia ECM v Československu. Toto stretnutie bolo pre mládež z ostatných zborov úžasným povzbudením do duchovného prebudenia. Podobných spomienok je veľa. Všetko svoje obdarovanie vrátane vedomostí a skúseností zo svojho civilného života používal brat Josef bohato a štedro nielen vo svojom zbere. Aj na iných miestach, kam prichádzal, bol ochotným a zapáleným spolupracovníkom – aj manuálnym. Mnohí ho tak poznali, napr. na Poušti (pri Bechyni), kde sa často zdržiaval, alebo v rôznych službách v zboroch. Rád poslúžil modlitbou, kázaním, svedectvom alebo spevom aj na schôdzkach kazateľov.

Na kazateľa a na jeho pohostinnosť na fare spomína aj po rokoch veľa bývalých študentov tamojšej teologickej fakulty. Poskytoval im totiž dôležitý azyl na ich osobné a skupinkové modlitby a rozhovory. To sa mu tiež pripočítalo k dôvodom, pre ktoré ho cirkevná rada nemohla preložiť na inú farnosť – inde by nedostal štátny súhlas. Až v roku 1993 sa presťahoval do jihlavskej farnosti, kde slúžil v náročnom období až do svojho odchodu na dôchodok. Od leta 1993, keď si Pán z tohto sveta odvolal jeho milovanú manželku Kvetu, tešil sa na stretnutie s ňou vo večnosti. Jeho túžba po milovanom Pánovi a po milovanej manželke bola obzvlášť silná v posledných rokoch, keď žil v svojho najmladšieho syna a tešil sa zo svojich vnúčat (spolu ich je

12) a z pravnúčať a.

Som Pánu Bohu vďačný za priateľstvo a bratstvo s bratom Josefom a jeho manželkou, za ich modlitby a za podporu, ktorá bola veľkým obohatením života mojej rodiny. Za život lásky, viery a nádeje.

*Josef Červeňák
(Z češtiny prel. Renáta M.)*

Nebojte sa, ste v Božej ruke!

Nedočkavo sme si sadli pred obrazovku, aby sme v prvú nedeľu po zákaze bohoslužieb, 15. marca 2020, počuli cez internet Božie slovo. Niektorí z nás sa báli viac, iní menej, možno niektorí vôbec a niekto zase príliš. A strach neobchádza ani veriacich ľudí. Možno nie strach zo smrti, ale skôr obava zo samoty alebo z izolácie od rodiny; napr. bývanie v paneláku, kde nie je balkón, je úplne iné, ako keď má niekto aspoň malý dvor pri dome. Ďalej obava o blízkych, obava zo zákazu vychádzania, z budúcnosti... A do tohto všetkého zaznela veta, ktorú brat Pavel Procházka povedal na záver svojej kázne (v ktorej vôbec nespomínal koronavírus): „**Nebojte sa! Pán Boh vás má vo svojej ruke!**“ Brat Julko Kremský v jednej knižke napísal: „*Minulosť, súčasnosť aj budúcnosť nedržím v rukách ja. To by ma tie ruky veľmi boleli, boli by unavené, vyčerpané, ustaté. Ale aká je Božia ruka! – Vyhľadla Židov z Egypta a 40 rokov sa o nich starala na púšti. Nemali v ničom nedostatok.*“

Verím, že sme aj v tejto mimoriadnej situácii mohli pocítiť bezpečie Božej veľkej ruky.

Milena

Sadhu Sundar Singh

(1889 – 1929):

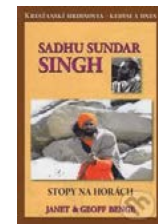
STOPY NA HORÁCH

Sundar hlásal evanjelium davu ľudí, keď ho vtom zatkla stráž. Odtiahli ho na okraj mesta a vhodili na dno opustenej cisterny. Vzduch v nej bol hnilobný. Čoskoro ho premohlo zúfalstvo a osamelosť. Ponechaný na smrť, oprel sa o stenu studne a začal sa modliť...

Sundar Singh pochádzal z indickej rodiny sikhov a už od chlapčenského veku hľadal cestu k Bohu. Pravdu našiel v Ježišovi Kristovi a vo veku 16 rokov sa stal kresťanským *sadhuom* (svätým mužom) a zasvätil svoj život Bohu napriek veľkému riziku. Niekoľkokrát prešiel nebezpečné Himaláje do Tibetu len s Bibliou a prikrývkou: aby hlásal evanjelium hinduistom, budhistom, sikhom a zločejom ohrozujúcim pútnikov. Stretával iných *sadhuov*, ktorí „robili pokánie“ ležaním na klincoch, zatváraním sa v jaskyniach či visením za vlasy zo stromov, aby v ďalšom živote mohli žiť lepšie. Sundar svojim nepriateľom odpúšťal a po zázračných vyslobodeniach sa opäť vracal na miesta, kde pokračoval v zvesťovaní Ježiša Krista.

Svojimi odvážnymi činmi a slovami oslovil tento indický misionár tisíce ľudí v Ázii, Európe i v Amerike. Na svojich cestách neustále čítal Bibliu, modlil sa a meditoval s dôverou v Boha.

Knihu si môžete objednať u mňa na telef. čísle 0904 854 118 (148 strán, 3 € + 1 € poštovné).

*Anka Gajdošová
(prekladateľka)*

Milé deti,

pozdravujem vás, ste vzácnym Božím darom od Pána. Pripravila som pre vás úlohy zo Sv. Písma. Verím, že nebudú pre vás náročné a nájdete všetky správne odpovede.

1. Čísllice nahrad' písmenkami a slová, ktoré ti vzniknú, doplň do biblického verša.

A	B	D	E	I	J	L	M	O	R	S	T	Ť	V	Y
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

1.2.15 11.1 14.9.3.5.7.9 3.9.2.10.4 12.4.2.4 5 12.14.9.6.5.8 3.4.13.9.8

Zachovávaj Jeho ustanovenia a príkazy, ktoré ti dnes dávam,

...
(Slovenský evanjelický preklad; 5M 4,40)

2. Pospájaj mená súrodencov z Bible.

3. Správnu odpoveď označ.

- a) Kto by mal podľa evanjelistu Matúša prijať čo i len jedno dieťa v Ježišom mene?
(Por. Mt 18,5)
- ktokoľvek muž rodičia
- b) Ako sa volal kráľ, ktorý sa stal kráľom už v detskom veku?
 Jozef Joziáš Jonáš
- c) Koho majú deti poslúchať? (Podľa Ef 6,1)
 svojich spolužiakov svojich rodičov majú uskutočňovať svoje nápady
- d) Ako sa volalo dievčatko, ktoré vychovával strýko Mordochaj?
 Mária Uršuľa Ester

pripr. Henrieta Kocevoová

Autor: RINGO	stredová priamka	3	patriaci Mirkovi	meno speváčky Sumac	Cti si otca i matku, to je prvé prikázanie s prisľúbením, aby (tajnička).									
odplav (zried.)														
štihly (angl.)														
Pomôcky: Likava best, Aza, štok	hranie sa ponáral (kniž.)				nástroje na opracovávanie kovov	Olga (dom.)	Radio Andorra	starogrécky zhýralec	2	japonská lovyňa perlorodiek				
haluška (čes.)					pracovný aktív lesklý náter									
pridala som soľ														
sokovia							obaja jestvuješ							
chorvátsky ostrov					kilo-newton súvisiaca so siatim		strana (skr.) rozrývaj					zášklb v tvári		
preš					obyvatelia Írska electr. data interchange					mimo-zemšťan väčšia otepka				
Pomôcky: slim, Yma Asot, Iž Laa	medikamenty vložil													
pôvaby							poschodie (zastar.) súčasť muž.obleku							
1		A					bolestivá zdurenina čuv					úzka doska		
staro-arménske mesto							neomámil alkoholom juhoamer. nejed.had							
kód nemčiny					najlepší (angl.) Palác kultúry					solmizačná slabika plurál (skr.)				
dovoz tovaru (kniž.)											znoj			
zručanina hradu pri Likavke											predmestie Viedne			

Akcie ECM

Niektoré akcie boli pre koronavírus zrušené alebo presunuté na iný termín, Jarný pobyt stanovákov na Morave sa nekonal. Generálna konferencia v USA je presunutá o rok. Výročná konferencia sa bude konať v Prahe v októbri. Oblastná konferencia má nový dátum: 20. 6. 2020 v Bratislave, s osobnou účasťou alebo cez videohovor. Letný pobyt stanovákov 8. – 12. 7. 2020 v Račkovej doline sa bude konať, ale s menšou účasťou a s obmedzeniami.

Ďalšie pripravované akcie:

Výročná konferencia ECM

2. 10. 2020 Praha

Slávnosť 100 rokov ECM

3. 10. 2020 Praha 2, modlitebňa ECM

Spoločná víkendovka mládeže z ČR a SR

6. – 8. 11. 2020 Mikulov

Špeciálny CampFest 2020

Témou tohtoročného CampFestu je **Čakať nečakané**. Organizátori sa po dlhom zvažovaní a modlitbách rozhodli, že CampFest sa bude konať, ale inak: celý mesiac (10. 7. – 10. 8.), a tak sa vytvorí bezpečný priestor s campfestovou atmosférou, aby sa ľudia mohli stretávať priebežne. Čo môžete čakať? Koncerty, prednášky, rozhovory, modlitby, camping, ubytovanie v chatkách, aktivity pre deti... Viac na www.campfest.sk

Medzinárodný deň chvál,

o ktorom sme písali v minulých číslach, sa bude konať 18. 7. 2020 cez online vysielanie a na budúci rok naživo v Budapešti.

www.ezazanap.hu

Zborník ECM

Vydáva: Evanjelická cirkev metodistická
Panenská 10, 811 03 Bratislava
Tel./fax: 02/5441 4468
Email: ustredie@umc.sk
www.umc.sk – tu sa nachádza Ohnisko
v elektronickej podobe.

ISSN 1339-2956

Ohnisko vychádza šesťkrát v roku.

Náklady na jedno číslo sú 0,90 eur + poštovné.

Prispieť môžete na č. ú.:

SK8211110000006611690036,

VS: 9172 alebo poštovou poukážkou.

Odišli do večnosti

Vo veku 80 rokov Pán Boh odvolal do večnosti brata **Juraja Melišku** zo Serede. 17. 4. 2020 sme sa s ním rozlúčili na krátkej pohrebnej bohoslužbe na cintoríne v Sereďi. Brat Juraj uveril ako 17-ročný počas prebudenia v Sládkovičove. Odvtedy nasledoval Pána Ježiša Krista a rád o ňom spieval, zo začiatku hrával niekoľko rokov aj v dychovke. Jeho obľúbená pieseň, ktorú v posledných rokoch navrhoval, bola jeho osobným svedectvom: *Božia láska nemá žiadnych medzí, ako more, taká je veľká... Hospodín mi hriechy sňal, mňa rúchom spásy zaodial a všetku vinu odpustil, mňa Božím synom učinil.*

MB

Dňa 13. 5. 2020 sme sa na pohrebnej bohoslužbe rozlúčili so sestrou **Annou Pallai-Klacikovou**, ktorú si Pán odvolal v požehanom veku 92 rokov. Bola najstaršou obyvateľkou Jenkovcu, čo jej ale nebránilo byť skoro každú nedeľu na zhromaždení a pripájať vrúcne modlitby za svoju rodinu, zbor aj celé Jenkovce. Nevynechala žiadnu ekumenickú akciu, a ak z nejakého dôvodu neboli bohoslužby u nás, mala účasť na spoločensťve zboru Reformovanej cirkvi. Jej odchod z tejto časnosti bol zvláštny. Úspešne sa podrobila náročnej operácii v Michalovciach a bola pripravená na odvoz domov, kde ju už očakávali. Namiesto toho však prišla z nemocnice v pondelok 11. 5. ráno správa o jej náhlej smrti. Aj tak Pán života koriguje naše plány a očakávania. Pre nás „mladých“ to bolo výrazné poučenie.

Jiří Bassano

Dary na Ohnisko

(január – máj 2020)

Jednotlivci: Mária Dostálová, Helena Elizeušová, Pavel Procházka, Elena Tagajová.

Spolu 100 €.

Zbor: Bratislava-Elim 15 € (každý mesiac).

Ďakujeme!

Ohnisko 5 – 6/2020 (8. 6. 2020)

Redakčná rada:

Milena BELKOVÁ

Lenka PROCHÁZKOVÁ

Luboš TAGAJ

Spolupracovníčka: Mariana KUŠIAKOVÁ